

FRIDECZKY KATALIN

Resurrectio

– Ajtók záródnak! – harsant fel a géphang, majd hangos csattanással becsukódott a metró ajtaja, és a szerelvény lassan kigördült a végállomásról. Az író helyet keresett magának, és leült. Komor volt, akárcsak az idő. A szürke novemberi égen varjak szálldostak. A vonat a felszíni állomásról az alagút felé tartva lelassított, meg kellett várnia a szembejövő járatot, kis időre le is állt ezért. Az emberek is elcsendesedtek, meredten bámulták a szemben ülőket. Ekkor az írónak furcsa érzése támadt. Mintha meghalt volna... A varjak monoton káromgása, a mindent beborító szürkeség, a vonat veszteglése időn túli érzést keltett benne.

Meghaltam! – gondolta magában. – Ezek a varjak az énutánami varjak, a szürkeség az énutánami egeké, ezek az arcok az énutánami emberek arcái... vagy az élőttemiek?

Tökéletesen mindegy, a lényeg, hogy halott vagyok! Ettől a felismeréstől felvillanyozódott. Azelőtt nem nézett az emberek arcába. Most megethette. Mintha láthatatlanná tévő köpönyeg lett volna rajta. Ujjongva kiáltott fel magában: – Nem ér a nevem, *ház*ban vagyok! Csodás érzés volt! Kezdte szemügyre venni az arcokat, az őelőtti-őutáni arcokat, akikhez semmi köze. Szabad prédái a holt szemeknek. A vadász izgalma kerítette hatalmába. Gondolatban egész sorsokat kanyarított az arcok köré: – Lám, ez itt nyilván takarítónő. Az arca szederjes, valószínűleg nem veti meg az italt. A keze vörös, haján lekopott festék. Mindazonáltal kimosakodott munka után, s most hazafelé tart tömött szatyraival. Amott az a férfi tán banktisztviselő, az a nő pedig a kockás kosztümjében valami szekta tagja lehet. Színes brosúrát olvas a világvége közelgő eljövételéről. Ebben a játékban egészen felvidult, s észre sem vette, hogy megérkezett. Az utolsó pillanatban tört utat magának a már befelé tóduló tömegben, hogy leszálljon. Senkitől sem kért elnézést, csak nyomult a kijárat felé. Soha ilyen szabadnak nem érezte magát. Meghaltam, meghaltam! – repetett magában – semmi közöm hozzátok! Ti csak éljetez, de a világ az enyém! Otthon persze semmit sem vettek észre rajta.

– Fiam, vidd le a kutyát, és hazafelé hozz egy tejfölt a vacsorához! – fogadta a felesége. Jobb is így... – gondolta az író. Felcsatolta a pórát a

kutyára, és lesétált vele a Körútra. A jókedv tovább tartott. Megmustrálta a prostituáltakat, akik persze azonnal ajánlatokat duruzsoltak a fülébe. Azelőtt elment volna mellettük, de most lelassított. Miért is ne? Mi történhetik egy halottal? A nők biztatásnak vették a lassítást, s az író kisvártatva azon kapta magát, hogy karonfogva igyekszik valami sötét kapualj felé egy hirtelenszőke, minibundás, hosszú combú lánnyal. A kutyát kikötötték az udvarban egy ecetfához, a lány kulcsot vett elő, és belökte egy földszinti lakás kopott ajtaját.

– Hát a tejfő! – Persze elfelejtetted, mint mindig, ha kérek tőled valamit – fogadta a felesége egy hülyegyereknek kijáró enyhe rosszállással a hangjában. Óriási! *Mint mindig...* – Azelőtt sem hoztam tejfőt, ezután sem fogok. Meghaltam! – mosolygott befelé az író, és szó nélkül bevonult a dolgozószobájába. Jobb is így, jobb is így – gondolta. Nem kell ezt neki tudnia, úgysem értené meg.

Az író, miután „meghalt”, hihetetlen aktivitással kezdett részt venni a dolgokban. Azelőtt mindenből kihúzta magát. Nem járt el a helyekre, ahová a pályatársai jártak, nem ápolt emberi kapcsolatokat, nem foglalt állást semmiben. Otthon nem lehetett hozzászólni, ha elromlott valami, meg sem kísérelte megreparálni, közönyös volt felesége mártírtekintete iránt, a gyermekei – mert voltak – hidegen hagyták. Most minden megváltozott. Köpött a világra. Meghalt! Felszabadult a felelősség alól, ami állandóan nyomasztotta, s amit ez a nyomás eddig nem engedett megtenni, azt most mind szabadon megtehetette. Eljárt a körökbe, ahol íróatársai változtatták meg a világot. Cinikus lett és kíméletlen. Mintha Karinthy igazmondó székébe ültették volna, mindenkinek a képébe vágta a véleményét. Tarolt. Igazi haláltáncot járt. A felesége sok mindent megélt már mellette, eggyel több hóbert ide vagy oda, föl se vette már, besorjazta a többi közé. Az író röhögött a világon. Meztelen sebekben turkált büntetlenül. Tolla szárnyalt a papíron, ontotta magából a műveket, melyeket szent borzadályal fogadtak a Kiadók. Neve kezdett nimbusszá válni. S akkor történt valami. Telefonálnia kellett valahová. Az utcai fürke, ahová betért, enyhe parfümilletet árasztott. Az automata tetején egy gazdátlan pénztárca hevert. Miközben a számot pötyögtette, szórakozottan beletekintett. A pénz mellett egy névjegykártyát is talált: Marok Éva keramikus, lakik itt és itt, telefon ez és ez... Marok... – ez jó – gondolta magában – az agyaghoz marok kell. *Nomen est omen.* Lebonyolította a szükséges hívást, majd gondolt egyet, és felhívta a pénztárca tulajdonosát. Kellemes női hang jelentkezett a vonal túloldalán.

– Tessék! – mondta szinte éneklően.

– Hölgyem, nem hiányzik valamije?

- Talán egy kerekem, ha erre gondol – volt a válasz.
- Aha, akkor azon gurult el a garasocskája. Itt tartom a kezemben.
- Csak nem?
- De.
- Megtalálta?
- Meg én!
- És vissza is adná?
- Ha parancsolja.

És találkoztak. A nő nem volt szívbeteg, rögtön a lakására invitálta a becsületes megtalálót.

A szemében azonnal megvillant valami. Ez tudja... észrevette... – döbönt az íróba a felismerés. Ettől kissé elbizonytalanodott, s egy pillanatra kiesett jól bevált halotti szerepköréből. Az előre elgondolt szellemes körítés, amit a pénztárca mellé tálalni szándékozott, egyszerűben elpárolgott. Némán ült le a felkínált karosszékbe. Kitétte a tárcát a dohányzóasztalkára, és várta, mi következik. Közben végigjártatta a szemét a szobán. Nem azt látta, amit várt. Égetőkemencét, korongozópadot vagy mindenhol fellelhető kerámiacsecsebecsét nem látott sehol. Ellenben rengeteg könyvet. Ez felkeltette az érdeklődését, és a polcokhoz lépett.

- Mutasd meg a könyveidet, s megmondom, ki vagy – mondta.
- Ki vagyok? – kérdezte a nő, miközben rendületlenül az írón tartotta fűrkésző tekintetét.
- *Egy élő!* – akarta volna mondani az író. Haláljátéka óta úgy tűnt fel neki, mintha mindenki más is halott lenne. De ez a nő, ez él, rögtön látszik rajta! *Egy élő!* – szakadt ki belőle végül is önkéntelenül.
- Olyan nagy dolog ez? – kérdezte a nő.
- Igen, azt hiszem, a legnagyobb – vallotta be az író.
- Örülök, hogy így gondolja, én ugyanis egyébhez sem értek, csak az élethez.

- Meséljen! Mi az, hogy élni?
- Maga nem tudja?
- Talán mások... azok tudják. Én nem.
- És szeretné megtanulni? – mosolyodott el a nő.
- Ha elvállal... – roskadt vissza a fotelba az író megadóan, s úgy érezte, mintha lassan maga is agyaggá válna, ami csak arra vár, hogy értő kezek formává alakítsák. A nő a háta mögé került, s lassan masszírozni kezdte a férfi nyakát, vállát. Erős keze alatt az író elernyed, és lehunyta a szemét.

Valahonnan sírás harsant fel. Egy csecsemőé.